

Haarlokker, der — gennemildnede af Solen — blev svungne frem og tilbage over Panden.

Per havde taget Plads et Stykke fra hende og tvang sig til at se til den anden Side.

Jeg maa rejse, — og helst straks, sagde han til sig selv. Jeg vil ikke gøre mig latterlig ved at gaa her og blive Offer for en haabløs Forælskelse.

Samtalen var gaaet istaa. Efter at de var kommen til at sidde ned, var der pludselig ingen af dem, som vidste noget at sige mere. For Ingers Vedkommende var det ikke, fordi hun just ængstedes ved at være alene med ham; hun havde ingen Samvittighedsskrupler — ja, naar hun tænkte paa Moderens Advarsel, var hun ikke fri for at blive en Smule krænket paa Pers Vegne, — men den hele Situation var hende alligevel saa uvant dristig, at hun til en Begyndelse havde en Fornemmelse af at svæve i Luften.

Saa blev de begge omtrent samtidig opmærksom paa en Kaag, der ude fra Øster blev staget op ad Aaen; og herom vekslede de nu nogle Bemærkninger. Kaagen var saa langt borte, at de akkurat kunde se en Mast med en Stump Sejl stikke op over Engen; men trods Afstanden kunde de tydelig høre hvert enkelt af Stagemændenes Træskotrin paa Trædeplankerne.

Per tog af dette Syn Anledning til at underholde hende med nogle af sine Rejseoplevelser, dem han